

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Nora Roberts
BRAZEN VIRTUE

Copyright © 1988 by Nora Roberts
All rights reserved.

This translation published by arrangement with Bantam Books, an imprint of
The Random House Publishing Group, a division of Random House LLC.
Translation Copyright © 2015 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-01565-2

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od
drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u
potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva
životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

NORA ROBERTS

Drška čednost

Prevela Branislava Maoduš

 izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2015.

Ejmi Berkover, s ljubavlju i zahvalnošću

Prolog

„A šta biste želeli da vam uradim?“, upitala je žena koja je sebe zvala Dezire. Glas joj je bio nalik na latice ruža. Mek i nežan. Svoj posao je obavljala dobro, veoma dobro, i klijenti su je uvek tražili. Sada je razgovarala s jednim povratnikom. „Drage volje“, promrmljala je. „Samo sklopite oči i opustite se. Želim da zaboravite i kancelariju, i ženu, i poslovnog partnera. Ovde smo samo vi i ja.“

Kada joj se obratio, odgovorila mu je tihim smehom. „Da, znam da hoću. Nije li uvek tako? Samo sklopite oči i slušajte. Soba je tiha i osvetljena svećama. Desetak mirisnih belih sveća. Osećate li miris?“ Ponovo se tiho i zavodljivo nasmejala. „Tako je. Bele su. I krevet je beo, velik, okrugao i beo. Ležite na njemu, nagi i spremni. Da li ste spremni, gospodine Drejk?“

Zakolotala je očima. Ubijalo ju je što tip želi da mu se obraća sa *gospodine*. „Kosa mi je vlažna, a s tela mi klize kapljice vode. Jedna kap mi je na bradavici. Klizi i kaplje na vas, na kolenima se spuštam na krevet. Osećate li je? Da, da, tako je.“ Gospodin Drejk je već disao poput parne lokomotive. Hvala bogu što ga je bilo tako lako zadovoljiti. „O, želim vas. Ne mogu da prestanem da vas dodirujem. Želim da vas dodirujem, da vas okusim. Da, da, izluđuje me kada to radite. O, gospodine Drejk, najbolji ste! Nema boljeg od vas!“

Narednih nekoliko minuta sluša njegove zahteve i dahtanje. Slušanje je glavni deo njenog posla. Bio je na ivici, a ona je zahvalno

pogledala na sat. Ne samo da mu je vreme gotovo isteklo, već joj je on bio i poslednji klijent za to več. Spustila je glas do šapata i pomogla mu da pređe granicu.

„Da, gospodine Drejk, bilo je divno! Divni ste! Ne, ne radim sutra. U petak? Da, radujem se tome. Laku noć, gospodine Drejk.“

Sačekala je da čuje prekid veze, a zatim je i sama spustila slušalicu. Dezire bi tad postajala Ketlin. Deset i pedeset pet, pomislila je i uzdahnula. Smena joj se završava u jedanaest, tako da ne bi trebalo da bude više poziva te večeri. Mora da oceni pismene zadatke i da napravi blic-test za sutra. Dok je ustajala, pogledala je telefon. Zahvaljujući Američkoj telefoniji i telegrafiji i agenciji *Fantazija*, noćas je zaradila dvesta dolara. Nasmejala se i uzela šolju s kafom. Bilo je to mnogo bolje od prodaje časopisa.

Svega nekoliko kilometara dalje jedan čovek držao je slušalicu u ruci. Ruka mu je bila vlažna. Soba je zaudarala na seks, ali bio je sam. U mislima je s njim bila Dezire. Dezire s belim vlažnim telom i hladnim smirujućim glasom.

Dezire.

Protegao se na krevetu dok mu je srce i dalje snažno tuklo.

Dezire.

Mora da je upozna. Što pre.

1

Avion se nagnuo iznad Linkolnovog memorijalnog kompleksa. Grejs je otvorila aktovku na krilu. Trebalo je spakovati čitavo tuce stvari, ali se zagledala kroz prozor, srećna da gleda kako tlo promiče. Što se nje tiče, ništa ne može da se meri s letenjem.

Avion je kasnio. Znala je to jer se čovek preko puta, na sedištu 3B, neprestano žalio zbog toga. Grejs je pala u iskušenje da se nagne prema njemu, pomiluje ga po ruci i uveri ga da deset minuta u velikom poretku univerzuma zaista ne znači mnogo. Ali nije joj izgledao kao neko ko bi cenio takav gest.

I Ketlin bi zanovetala, pomislila je. Ne glasno, ništa slično tome, razmišljala je Grejs dok se smešila i pripremala za sletanje. Ketlin bi bila jednako iznervirana kao i čovek na sedištu 3B, ali nikada ne bi bila toliko nepristojna da stenje i gundā.

Koliko Grejs poznaje svoju sestru, a poznaje je odlično, Ketlin je krenula od kuće sat ranije zato što je u obzir uzela nepredvidivost vašingtonskog saobraćaja. Grejs je u Ketlininom glasu osetila ljutkast ton koji joj je jasno poručivao da nije srećna što je Grejs odabrala baš let koji stiže u šest i petnaest, na vrhuncu saobraćajnog špica. Ketlin je verovatno još pre dvadeset minuta parkirala automobil na parkingu za kraća zadržavanja, zatvorila prozore, zaključala vrata i krenula, ne obraćajući pažnju na radnje, prema terminalu. Ona se nikad ne gubi i nikad ne pobrka brojeve.

Ketlin uvek stiže ranije, Grejs uvek kasni. To nije ništa neobično.

A ipak se nadala, iskreno se nadala da će sada uspeti nekako da pronađu zajednički jezik. Sestre su, ali su se retko kad razumele.

Avion udari u tlo i Grejs počne da ubacuje u aktovku sve što joj je bilo podruku. Karmin se zakotrljao s kutijom šibica, olovke s pincetom. Žena organizovana kao Ketlin ni to nikada ne bi razumela. Po njoj, za sve postoji mesto. Grejs se slagala s ovim u načelu, ali njena određena mesta često su menjala mesto.

Grejs se često pitala kako je moguće da su sestre. Ona je nemarna, rasejana i – uspešna. Ketlin je organizovana, praktična i – jedva da je sastavljala kraj sa krajem. A ipak su ih podigli isti roditelji, odrasle su u istoj kućici od cigle u predgrađu glavnog grada, i išle su u iste škole.

Kaluđerice nikada nisu uspele da nauče Grejs kako da organizuje svesku, ali su čak i u šestom razredu u Svetom Mihailu bile opčinjene njenom veštinom pripovedanja.

Nakon sletanja, Grejs je sačekala da putnici u žurbi, koji su zakrčili prolaz, izađu iz aviona. Znala je da Ketlin sada korača gore-dole, uverena da je njena rasejana sestra opet propustila let, ali bio joj je potreban ovaj trenutak. Želela je da se seti ljubavi, a ne svađa.

Kao što je Grejs i predvidela, Ketlin je čekala na dolaznom terminalu. Posmatrala je putnike kako jedan za drugim izlaze i osetila novi nalet nestrpljenja. Grejs je uvek putovala prvom klasom, ali nije među prvima izašla iz aviona. Nije čak bila ni među prvih pedeset. Verovatno ćaska s posadom, pomislila je Ketlin i pokušala da zane-mari žaoku zavisti.

Grejs nikada nije morala da se trudi da sklapa prijateljstva. Prosto je privlačila ljude. Dve godine nakon što je diplomirala, a kroz obrazovni sistem provukla se na šarm, Grejs je već ozbiljno počela da napreduje u karijeri. A čitav jedan životni vek kasnije, Ketlin, odlikaš, traćila je vreme u istoj onoj srednjoj školi koju su obe završile. Sada je sedela s druge strane katedre, ali se gotovo ništa nije promenilo.

Monotoni glas sa razglasa najavljiavao je polaske i dolaske. Bilo je promena terminala i odlaganja poletanja, a Grejs nigde nije bilo. Baš kada je Ketlin rešila da ode da proveri da li je uopšte u avionu, konačno ju je ugledala. Zavist je izbledela. Ljutnje je nestalo. Bilo je gotovo nemoguće ljutiti se na Grejs kada bi se našla s njom licem u lice.

Zašto uvek izgleda kao da je tek sišla s vrteške? Kosa, iste tamne boje kao i Ketlinina, podšišana ispod brade, izgledala je kao da ju je vetar razbarušio. Telo joj je bilo dugačko i vitko, ponovo kao i Ketlinino, ali Ketlin je uvek delovala čvrsto, a Grejs poput vrbe, spremna da se povije na koju god stranu da je vetar ponese. Sada je izgledala izgužvano, džemper joj je padao preko helanki i pokrivaio kukove, naočare za sunce klizile su joj s nosa, a ruke bile pune torbi i aktovki. Ketlin je i dalje na sebi imala suknju i sako koje je nosila na času istorije. Grejs je nosila i visoke patike u jarkožutoj boji, da se slažu sa džemperom.

„Ket!“ Čim je ugledala sestru, Grejs je sve ispustila, i ne pomišlja jući da je možda preprečila put putnicima iza sebe. Kao i sve što je radila, i zagrljaje je delila snažno i od sveg srca. „Baš mi je drago što te vidim! Izgledaš sjajno! Novi parfem!“ Duboko je udahнула. „Dopada mi se!“

„Gospođo, da li biste se pomerili?“

I dalje grleći Ketlin, Grejs se nasmešila izmrcvarenom biznismenu iza sebe. „Samo ih prekoračite.“ A on je to, gundajući, i učinio. „Srećan put!“ Zaboravila je na njega kao što je zaboravljala svaku neprijatnost. „Kako izgledam?“ upitala je. „Da li ti se dopada kosa? Nadam se da ti se dopada jer sam potrošila čitavo bogatstvo na reklamne fotografije.“

„Da li si se uopšte očešljala?“

Grejs je prinela ruku kosi. „Valjda.“

„Lepo ti stoji“, odlučila je Ketlin. „Hajde, izbiće neredi ako ne pomeriš stvari. Šta je ovo?“ Podigla je jednu torbu.

„Maksvel.“ Grejs je počela da kupi torbe. „Prenosni računar. Sja-jan smo par.“

„Mislim da je ovo odmor.“ Uspela je da potisne oštrinu u glasu. Računar je bio samo još jedan fizički dokaz Grejsinog uspeha. I njenog neuspeha.

„Jeste. Ali moram nečim da se zanimam dok si ti u školi. Da je avion kasnio još deset minuta, dovršila bih čitavo poglavlje.“ Pogledala je na sat, primetila da je ponovo stao, a zatim zaboravila na to. „Zaista, Ket, ovo je sjajno ubistvo.“

„A prtljag?“ prekinula ju je Ketlin, znajući da će se Grejs uneti u priču i bez ohrabrenja.

„Sutra će mi dostaviti sanduk na tvoju adresu.“

Ketlin je smatrala da je ovo još jedna namerna sestrina ekscentričnost. „Grejs, kada ćeš početi da koristiš kofere, kao sav normalan svet?“

Prošle su pored trake za preuzimanje prtljaga, oko koje su stajali ljudi u tri reda, spremni da pregaze jedni druge čim im se učini da su videli poznati *samsonajt* kofer. Kad na vrbi rodi grožđe, pomislila je Grejs, ali se samo nasmešila. „Izgledaš sjajno. Kako si?“

„Dobro sam.“ A zatim se, jer je to bila njena sestra, opustila. „Zapravo, bolje.“

„Bolje ti je bez onog skota“, rekla je Grejs dok su prolazile kroz automatska vrata. „Ne volim da ti to govorim, jer znam da si ga volela, ali istina je.“ Osetio se oštar severac, koji je terao ljude da zaborave da je proleće. Nad glavama su im tutnjali avioni koji su sletali i poletali. Grejs je sišla s ivičnjaka i krenula prema parkingu i ne pogledavši levo i desno. „Jedina radost koju je taj uneo u tvoj život je Kevin. Kada smo već kod toga, gde mi je sestrić? Nadala sam se da ćeš ga povesti.“

Osetila je bol, ali je brzo prošao. Kada bi Ketlin odlučila da nešto uradi, nije to bila samo racionalna odluka, već bi tu odluku donela i srcem. „S ocem je. Složili smo se da je bolje, dok traje školska godina, da ostane s Džonatanom.“

„Molim?“ Grejs je stala nasred ulice. Oglasila se sirena, koju je ignorisala. „Ketlin, mora da se šališ! Kevin ima samo šest godina. Mora da bude s tobom. Kod Džonatana verovatno gleda *Vesti s Maknilom i Lererom* umesto *Ulice Sezam*.“

„Doneli smo odluku. Složili smo se da je tako najbolje.“

Grejs je poznavala taj izraz. Značio je da se Ketlin zatvorila i da se neće ponovo otvoriti dok ne bude spremna. „U redu“, uhvatila je korak s njom dok su prilazile automobilu. Automatski je promenila ritam. Ketlin uvek žurno gazi. Grejs šetka. „Znaš da možeš da razgovaraš sa mnom kad god poželiš.“

„Znam.“ Ketlin je stala pored polovne tojote. Prošle godine vozila je mercedes, ali to nije ni izbliza najvažnije što je izgubila. „Nisam želela da se brebam na tebe, Grejs. Ali moram to da ostavim po strani neko vreme. Gotovo da sam uspela da ponovo dovedem život u red.“

Grejs je spustila torbe na stražnje sedište i nije rekla ništa. Znala je da je automobil polovan i da predstavlja ozbiljan kompromis u odnosu na ono na šta je Ketlin bila navikla, ali ju je više od promene društvenog statusa brinula oštrina u sestrinom glasu. Želela je da je uteši, ali je znala da Ketlin smatra da je saosećanje u bliskom srodstvu sa sažaljenjem. „Jesi li razgovarala s mamom i tatom?“

„Prošle nedelje. Dobro su.“ Ketlin je sela za volan, zatim vezala pojas. „Čovek bi pomislio da je Feniks raj.“

„Važno je da su srećni.“ Grejs se naslonila na sedište i po prvi put obratila pažnju na okolinu. Nacionalni aerodrom. Odavde je prvi put letela avionom, pre osam, ne, bože mili, pre deset godina. I bila je uplašena do srži. Gotovo da je poželela da može opet da iskusi tu nevinost novine.

Da ti nije dosta, Grejsi? – zapitala se. Previše letova. Previše gradova. Previše ljudi. Sada se vratila u rodni grad, nalazi se svega nekoliko kilometara od kuće u kojoj je odrasla, i sedi pored svoje sestre. A ipak se ne oseća kao da se vratila kući.

„Zašto si se vratila u Vašington, Ket?“

„Želela sam da pobegnem iz Kalifornije. A ovo mi je bilo poznato.“
Zar nisi želela da ostaneš blizu sina? Zar ti to nije bilo važnije? Nije trenutak da je to pita, ali je ipak morala da uloži napor da potisne te reči. „I predaješ u *Našoj Gospi od Nade*. Opet ti je sve poznato, ali mora da je neobično.“

„Zapravo, dopada mi se. Pretpostavljam da mi je potrebna disciplina koja prati časove.“ Precizno i uvežbano, izvezla se s parkinga. U džepiću štitnika za sunce spremne su se nalazile parking-karta i tri novčanice od jednog dolara. Grejs primeti da ona još uvek broji kusur.

„A da li ti se kuća dopada?“

„Stanarina je pristojna, i od škole je udaljena svega petnaest minuta vožnje.“

Grejs je zadržala uzdah. Zar Ketlin ni prema čemu ne gaji neku emociju. „Da li se viđaš s nekim?“

„Ne.“ Ali blago se osmehnula kada se priključila saobraćaju. „Više me ne interesuje seks.“

Grejs podiže obrve. „Sve nas interesuje seks. Šta misliš, zašto je Džeki Kolins uvek na listi bestselera? U svakom slučaju, ja sam na umu imala druženje.“

„Ne postoji niko s kim bih u ovom trenutku želela da se družim.“ Zatim je spustila ruku na Grejsinu, što je bio jedini oblik prisnosti koji je ukazivala svima osim svom mužu i sinu. „Osim tebe. Zaista mi je drago što si došla.“

Kao i uvek kada oseti toplinu, Grejs odgovara toplinom. „Došla bih i ranije da si mi dozvolila.“

„Bila si usred turneje.“

„Turneje mogu i da se otkažu.“ Nemirno je pokretala ramena. Nikada sebe nije smatrala nepredvidivom ili arogantnom, ali bila bi i jedno i drugo, samo ako tako može da pomogne Ketlin. „Kako bilo, turneja je završena, i stigla sam. Vašington u proleće.“ Spustila je prozor premda je aprilski vetar i dalje rezao kao martovski. „Šta se desilo s trešnjinim cvetom?“

„Ubio ga je kasni mraz.“

„Ništa se ne menja.“ Da li i dalje nemaju šta da kažu jedna drugoj? Grejs je pustila da radio popuni prazninu. Kako je moguće da dve osobe odrastu zajedno, žive zajedno, svađaju se i ostanu stranci? Svaki put se nadala da će se nešto promeniti. I svaki put bi sve bilo isto.

Dok su prelazile most u Četrnaestoj ulici, setila se sobe koju su ona i Ketlin delile kada su bile deca. Jedna polovina bila je uredna kao kutija šibica, a druga neuredna i haotična. Bila je to samo jedna kost razdora. Tu su i igre koje je Grejs izmišljala, a koje su njenu sestru više izluđivale nego zabavljale. Koja su pravila? Ketlin je uvek bilo najvažnije upoznavanje s pravilima. A ako nije bilo pravila, ili ako su bila suviše fleksibilna, prosto ne bi mogla da shvati igru.

Uvek pravila, Ket – pomislila je Grejs dok se u tišini vozila pored sestre. Škola, crkva, život. Nije ni čudo što bi se uvek zbunila kada bi se pravila promenila. Sada su se opet promenila.

Da li si i brak prekinula, Ket, kao i nekada igre, jer ti pravila nisu odgovarala? Da li si se vratila u grad iz kog smo otišle da bi mogla da vratiš vreme i kreneš iznova, pod svojim uslovima? To je Ketlinin stil, mislila je Grejs i ponadala se, zbog sestre, da će uspeti u svojoj nameri.

Jedino što ju je iznenadilo bila je ulica u kojoj je Ketlin odlučila da živi. Njenoj sestri bi više odgovarala garsonjera s modernim kuhinjskim aparatima i domarom dostupnim dvadeset četiri sata umesto ovog sumornog i pomalo oronulog susedstva s velikim drvećem i starim kućama.

Ketlinina kuća bila je jedna od najmanjih u ulici, i premda je Grejs bila sigurna da njena sestra nije uradila ništa osim da pokosi travu, neke lukovice počele su da se probijaju duž veoma uredno pometene staze.

Dok je stajala pored automobila, Grejs je prešla pogledom niz ulicu. Videla je bicikle, stare karavane i veoma malo sveže boje. Polovno i istrošeno susedstvo, gde je bilo očigledno da ljudi žive, bilo

je ili na ivici preporoda ili spremno da sklizne u penzionerski kraj. Dopadalo joj se, dopadala joj se takva atmosfera.

Takvo susedstvo bi i ona odabrala kad bi rešila da se doseli nazad. Ali ako bi morala da bira kuću... bila bi to susedna kuća, odlučila je na licu mesta. Bilo je očigledno da je kuća vapila za pomoći. Jedan prozor je zakucan daskama, na krovu je nedostajalo crepova, ali neko je zasadio azaleje. Zemlja je još bila sveža i pažljivo sakupljena u brdašca oko strukova. I još su bile male, svega tridesetak centimetara visoke, ali pupoljci su bili spremni da se rascvetaju. Gledajući ih, nadala se da će moći da ostane dovoljno dugo da ih vidi u punom cvatu.

„O, Ket, kako je ovo divan kraj.“

„Daleko je to od Palm Springsa“, rekla je bez gorčine i počela da vadi sestrine stvari.

„Ne, mila, ozbiljno to mislim. Ovo je pravi dom.“ I jeste tako mislila. Već ga je videla okom i maštom pisca.

„Želela sam da Kevinu pružim nešto kada... kada dođe.“

„Dopašće mu se.“ Rekla je ovo potpuno uverena u svoje reči, sa samopouzdanjem koje je nosila poput barjaka. „Ovaj trotoar je dušu dao za skejt. I drveće.“ Preko puta se nalazilo drvo koje je izgledalo kao da se nikada nije oporavilo nakon udara groma, ali je Grejs prešla pogledom preko njega ne zastavši.

„Ket, kada vidim sve ovo, zapitam se šta ja kog đavola radim na Menhetnu.“

„Bogatiš se i stičeš slavu.“ I opet je to izgovorila bez gorčine.

Grejsin pogled po drugi put pade na susednu kuću. „Ne bih imala ništa protiv koje azaleje.“ Uхватила je Ketlin podruku. „Pa, pokaži mi ostatak.“

Unutrašnjost nije krila nikakvo iznenađenje. Ketlin je volela da sve bude na svom mestu i uredno. Nameštaj je bio čvrst, na njemu nije bilo ni truni prašine i bio je odabran sa ukusom. Kao i Ketlin, pomislila je Grejs pomalo žalosno. A ipak joj se dopadao haos sobičaka koji kao da su se slivali jedan u drugi.

Ketlin je jedan sobičak preuredila u radnu sobu. Sto je bio sjajan i nov. Ništa nije ponela sa sobom, pomislila je Grejs. Čak ni sina. Ništa nije komentarisala iako joj je bilo čudno što je Ketlin stavila jedan telefon na sto, a drugi svega nekoliko metara dalje, pored fotelje.

„Špagete i sos.“ Miris je Grejs nepogrešivo odveo u kuhinju. Ako bi iko od nje tražio da navede omiljenu razonodu, na samom vrhu liste bilo bi uživanje u hrani.

Kuhinja je bila besprekorna, kao i ostatak kuće.

Da je Grejs bila sklona klađenju, kladila bi se da u tosteru nema ni jedne jedine mrvice. Ostaci hrane su verovatno u frižideru, uredno spakovani i obeleženi, a čaše u kuhinjskim elementima složene po veličini. Takva je Ketlin, koja se za trideset godina ni za dlaku nije promenila.

Grejs je pokušala da se seti da li je obrisala noge kada je krenula preko starog linoleuma. Podigla je poklopac s činije i duboko i polako udahнула. „Rekla bih da još uvek umeš da kuvaš.“

„Prosto mi je došlo prirodno.“ Čak i nakon što je godinama imala kuvare i posluđu. „Da li si gladna?“ Osmeh joj je po prvi put bio iskren i opušten. „Zašto uopšte pitam?“

„Čekaj, imam nešto.“

Dok se njena sestra vraćala u hodnik, Ketlin se okrenula prema prozoru. Zašto je iznenada, pošto je Grejs došla, postala svesna koliko je kuća prazna? Kakvom je to magijom njena sestra ispunjavala prostoriju, kuću, stadion? Šta će, zaboga, raditi kada opet ostane sama?

„Valpoličela“, objavila je Grejs kada se vratila. „Kao što vidiš, nadala sam se italijanskoj hrani.“ Kada se Ketlin okrenula od prozora, suze joj same potekoše. „O, mila.“ Grejs je pojurila prema njoj, ne ispuštajući bocu iz ruke.

„Grejsi, strašno mi nedostaje. Ponekad mislim da bih mogla umreti.“

„Znam. O, mila, znam. Žao mi je.“ Milovala je kosu koju je Ketlin strogo zalizala. „Dozvoli mi da ti pomognem, Ketlin. Reci mi kako mogu da ti pomognem.“

„Nikako.“ Napor ju je koštao više nego što je želela da prizna, ali je ipak potisnula suze. „Bolje bi bilo da počnem da spremam salatu.“

„Čekaj.“ Položila je ruku na sestrinu i povelala je do stola. „Sedi. Ozbiljna sam, Ketlin.“

Premda je bila starija godinu dana, Ketlin se pokorila autoritetu. I to joj je prešlo u naviku. „Zaista ne želim da razgovaram o tome, Grejs.“

„Prava šteta. Imaš li otvarač?“

„Prva fioka levo od sudopere.“

„Čaše?“

„Druga polica, ormarić pored frižidera.“

Grejs je otvorila bocu vina. Premda se nebo smračilo, nije se trudila da upali svetla u kuhinji. Nakon što je pred Ketlin spustila čašu, napunila ju je gotovo do vrha. „Pij. Ovo je proketo dobro vino.“ Pronašla je praznu teglu od majoneza, na istom mestu na kom bi je držala i njihova majka, i uzela poklopac umesto pepeljare. Znala je koliko Ketlin ne odobrava pušenje i bila je rešena da se lepo ponaša, ali kao i većina obećanja koje bi Grejs sebi dala, i ovo je lako prekršila. Zapalila je cigaretu, nasula vino, a zatim sela. „Pričaj sa mnom, Ketli. Ionako ću ti dosađivati dok ne progovoriš.“

I dosađivala bi joj. Ketlin je to znala i pre nego što je pristala da je primi. Možda je zato i pristala. „Nisam želela da se rastanemo. I nema potrebe da mi kažeš da sam glupa zato što sam želela da zadržim čoveka koji me ne želi, i sama to znam.“

„Ne mislim da si glupa.“ Grejs je izbacila dim iz pluća, osećajući se pomalo krivom zato što je baš to pomislila, i to ne jednom. „Voliš Džonatana i Kevina. Bili su tvoji i želiš da ih zadržiš.“

„Pretpostavljam da je to suština.“ Uzela je još jedan, mnogo veći gutljaj vina. Grejs je opet bila u pravu. Bilo je dobro. Bilo joj je teško da prizna, i mrsko, ali bilo joj je potrebno da s nekim razgovara. I želela je da to bude Grejs jer će ona, bez obzira na sve njihove razlike u mišljenju, bez sumnje biti na njenoj strani. „Došlo je do toga da

sam morala da pristanem da se rastanemo.“ Još uvek nije mogla da izgovori reč *razvod*. „Džonatan me je... zlostavljao.“

„Kako to misliš?“ Njen tihi i pomalo promukli glas postade oštar. „Da li te je udario?“ Već je krenula da ustane, spremna da se ukrca na prvi let za obalu.

„Postoje i drugi načini zlostavljanja“, rekla je Ketlin umorno. „Ponižavao me je. Imao je druge žene, mnogo njih. O, bio je veoma diskretan. Mislim da čak ni njegov agent nije za to znao, ali se potrudio da ja saznam za svaku. Čisto da bi mi to nabijao na nos.“

„Žao mi je.“ Grejs je ponovo sela. Znala je da bi Ketlin radije primila šamar nego otpela neveru. Kada je razmislila, morala je da prizna da se slaže sa sestrom – bar u ovom pogledu.

„Tebi se on nikada nije dopadao.“

„Nije, i nije mi žao zbog toga.“ Grejs je otresla pepeo u poklopac prazne tegle majoneza.

„Pretpostavljam da to sada nije ni važno. U svakom slučaju, kada sam pristala da se rastanemo, Džonatan mi je jasno stavio do znanja da će to biti pod njegovim uslovima. On će podneti zahtev za razvod, koji će, naravno, biti sporazuman, nijedna strana neće biti kriva. Kao malo čukanje na parking. Osam godina mog života je izbrisano, a ja nemam kome da pripišem krivicu za to.“

„Ket, znaš da nisi morala da prihvatiš njegove uslove. Ako te je prevario, imala si pravo da ga tužiš.“

„A kako to da dokažem?“ Ovog puta joj se u glasu osetila gorčina, užarena i oštra. Dugo je čekala da je ispolji. „Moraš razumeti kakav je to svet, Grejs. Džonatan Brizvud Treći je čovek bez mane. On je advokat, zaboga, partner u porodičnoj firmi, mogao bi da zastupa i Đavola u parnici protiv Boga Svemogućeg i izvuče poravnanje. Čak i da je neko nešto znao ili sumnjao, ne bi mi pomogao. Oni su samo poznanici Džonatanove supruge. Gospođe Džonatana Brizvuda Trećeg. To je bio moj identitet osam godina.“ A gubitak ovog identiteta joj je, nakon gubitka Kevina, najteže pao. „Niko od njih ne bi dao ni

pet para za Ketlin Makejeb. To je bila moja greška. Ja sam svim srcem želela da budem ta gospođa Brizvud. Morala sam da budem savršena žena, savršena majka, savršena domaćica. I postala sam dosadna. A kada sam mu načisto dosadila, rešio je da me se otarasi.“

„Prokletstvo, Ketlin, moraš li uvek biti svoj najstroži kritičar?“ Grejs je ugasila cigaretu i uzela vino. „On je kriv, zaboga, a ne ti! Dala si mu tačno ono što je želeo. Odrekla si se karijere, porodice i doma i svoj život podredila njemu. A sada ćeš ga se opet odreći i još ćeš mu dati i Kevina.“

„Neću se odreći Kevina.“

„Rekla si mi...“

„Nisam se raspravljala s Džonatanom, kako bih i mogla. Plašila sam se šta bi mogao da uradi.“

Grejs je oprezno ponovo spustila čašu s vinom. „Plašila si se šta bi mogao da uradi tebi ili Kevinu?“

„Ne Kevinu“, rekla je brzo. „Ma šta da Džonatan radi i ma šta da je uradio, nikada ne bi povredio Kevina. Obožava ga. On je divan otac, uprkos tome što je užasan muž.“

„Dobro.“ Ali Grejs je rešila da ipak o tome donese svoj sud. „Plašila si se šta bi mogao tebi da uradi. Fizički?“

„Džonatan retko kada gubi kontrolu. A silno se trudi da se kontroliše jer je po prirodi nasilan. Jednom prilikom sam Kevinu, kada je još bio baš mali, poklonila ljubimca, mače.“ Ketlin je veoma pažljivo pričala, znajući da Grejs veoma vešto ume da od komadića sklopi čitavu sliku. „Igrali su se i mače je ogreble Kevinu. Kada je video ogrebotine na Kevinovom licu, Džonatan je bio toliko besan da je bacio mače s balkona, s trećeg sprata.“

„Uvek sam tvrdila da je pravi princ“, promumlala je Grejs i uzela još jedan gutljaj vina.

„A onda se desilo ono s baštovanovim pomoćnikom. Čovek je greškom izvadio jednu ružu. Bila je u pitanju greška, nije dobro razumeo engleski. Džonatan ga je smesta otpustio pa su se raspravljali.